

jest fakticky zrušeno, a nebylo tvrzeno, že v té příčině bylo soudem rozhodnuto; tímto faktickým stavem jest předpoklad rekursního soudu odůvodněn; nerozhodným jest, zda manželka rekurentova má úmysl dáti se rozvésti nebo rozloučiti nebo domáhati se odděleného bydliště; ostatně rekurent sám udával v první stolici, že jest zamýšlen rozvod. Dovolací rekurs nemohou odůvodniti ani další vývody rekurentovy, že nelze souzený případ upravit podle § 142 obč. zák. a rekurentu odňati nezletilé děti z výchovy a výživy in natura, že proto má právo žádati, by mu děti byly matkou do výchovy a výživy vydány a že není ani důvodu k prozatímnímu opatření soudnímu. Vývody ty označuje rekurent sám za výtka nesprávného právního posouzení, ač výtka, že nelze na souzený případ použití ustanovení § 142 obč. zák. jest v pravdě výtka nezákonnosti, pro niž dovolací rekurs proti souhlasným usnesením první a druhé stolice podle ustanovení § 46 odst. (2) zákona ze dne 13. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. může býti podán. Než výtka ta jest neodůvodněna. § 142 obč. zák. má sice ustanovení o tom, komu z manželů jest ponechati výchovu dětí, jen pro případ rozvodu nebo rozluky manželství; ustanovení toho však jest použití obdobně (§ 7 obč. zák.) i ve případech kde se manželé rozejdou bez rozvodu a rozluky, pro kterýžto případ zákon nemá výslovného ustanovení o výchově dětí. Otázka však, zdali nižší soudy souzený případ v mezích správně použitého zákonného ustanovení § 142 obč. zák. též správně posoudily, ponechavše dítky matce a uloživše otci platiti na ně výživné, jest jen otázkou právního posouzení; pro nesprávné právní posouzení však podle § 46 odst. (2) zákona ze dne 13. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. dovolací rekurs proti souhlasným rozhodnutím první a druhé stolice podán býti nemůže.

Čís. 11983.

Věnem může býti i hypotekární súročitelná pohledávka, jejíž splatnost nastane teprve úmrtím osoby povinné ke zřízení věna.

O určení věna lze sice zakročiti již před sňatkem, povinnost dotační však nezaniká, nebylo-li před sňatkem žádáno o věno.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 818/32.)

Návrh provdané již dcery, by bylo jejímu manželskému otci uloženo, by jí zřídil věno výplatou hotových 12.000 Kč nebo jich zajištěním na své nemovitosti, soud první stolice zamítl. Rekursní soud uložil otci, by své dceři věno 6.000 Kč splatné v den jeho úmrtí zajistil knihovně na své nemovitosti s 5 % úroky. Dospěv k názoru, že přiměřeným jest věno 6.000 Kč, uvedl rekursní soud ke konci důvodů: Ježto navrhovatelka prohlásila, že se spokojí s vyplacením věna teprve v době úmrtí otce, bylo uznáno opodstatněným zajištěním pohledávky vzhledem k odsunutí splatnosti a bylo toto zajištění k návrhu navrhovatelky povoleno.

Nejvyšší soud nevyhověl otcovu dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti rekurentu; že věnem nemůže býti hypotekární zúčitelná pohledávka, jejíž splatnost nastane teprve úmrtím osoby ke zřízení věna povinné. Věnem může býti podle § 1227 obč. zák. vše, co lze zciziti nebo užívati. Pohledávku způsobu shora zmíněného lze i zciziti i užívati; užívání záleží ve braní úroků; zda je zcizení hospodářsky snadné, či méně snadné, nerozhoduje; stačí jeho právní a hospodářská možnost. Že hypotekární pohledávka způsobu shora uvedeného může býti věnem, vyplývá i z ustanovení § 1218 obč. zák., že se věnem rozumí jmění mužovi nejen odevzdané, nýbrž i zajištěné. Mylný jest názor rekurentův, že věno musí býti požadováno před sňatkem, nikoliv i po sňatku; ustanovení takového není a nelze je dovozovati z toho, že zákon v §§ 1220 a 1221 obč. zák. jednající o povinnosti ke zřízení věna mluví o nevěstě a o snoubencích; z toho lze dovoditi jen, že lze o určení věna, jež jest závislým na sňatku (§ 1220 obč. zák.), zakročiti již před sňatkem, nelze však z toho dedukovati, že povinnost dotační zanikla, nebylo-li před sňatkem o věno žádáno.

Čís 11984.

Nekalá soutěž.

Zákonem ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., jest zásadně přiznáno žalobní právo všem soutěžitelům bez ohledu na místní usazení, tedy i cizozemcům.

Okolnost, že byla zapsána určitá ochranná známka, nestačí ke skutkové podstatě § 1 zák. čís. 111/1927, nebylo-li této ochranné známky dosud vůbec použito.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 469/31.)

Žalující tuzemská akciová společnost Ch. a akciová společnost Paratect ve Vratislavi v Prusku domáhaly se na žalované tuzemské firmě, by byla uznána povinnou, vzdáti se svého práva slovní značky Paratect, toto vzdání se značky Paratect, zapsané pod čís. 4831, sděliti obchodní a živnostenské komoře v Chebu a obstarati výmaz této značky. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde především o námitku nedostatku aktivní legitimace k žalobě společnosti Paratect, akc. spol. ve Vratislavi, s níž se odvolací soud zcela nevypořádal, ač ji žalovaná vnesla již v prvé stolici a při ní setrvala i v řízení odvolacím, vychází žalovaná z právního názoru, že soutěžitelem ve smyslu § 46 zák. ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. vzhledem k žalované jako k tuzemskému podnikateli mohl býti zase jen podnikatel tuzemský, poněvadž prý nebylo ani tvrzeno, ani prokázáno, že žalovaná své výrobky s označením Paratect prodává a dodává